

HOUBAČI

V ZAHRADNÍ ŘÍŠI

Zuzana Froňková

ilustrovala Lucie Charvátová

Houbáci v zahradní říši

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Zuzana Froňková
Houbáci v zahradní říši – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HOUBAČI

V ZAHRADNÍ ŘÍŠI

Zuzana Froňková

ilustrovala Lucie Charvátová

Copak to tady máme...

- 7** KAPITOLA PRVNÍ
Jak Houbáci s dědou
Hajným ochránili
meruňkové kvítky
- 18** KAPITOLA DRUHÁ
Jak Houbáčkům
málem shořel les
- 26** KAPITOLA TŘETÍ
Jak Humulus lupulus
vylezl až za komín
- 34** KAPITOLA ČTVRTÁ
Jak teta Libuška
zpusťošila Jasmínce
zahrádku
- 42** KAPITOLA PÁTÁ
Jak stará růže naučila své
šlechtěné sestřičky přežít
v divočině
- 51** KAPITOLA ŠESTÁ
Jak levandule zahrnala
nebezpečné nenažrance
- 59** KAPITOLA SEDMÁ
Jak se slunečnice bály,
že je slunce připraví
o krásu
- 67** KAPITOLA OSMÁ
Jak Houbáci nemohli
za to, že omládlý
staleté ovocné stromy
- 74** KAPITOLA DEVÁTÁ
Jak měl namále
samotný Král lesa
- 84** KAPITOLA DESÁTÁ
Jak Houbáčci rozdávali
radost a pak se vrátili
domů

KAPITOLA PRVNÍ

Jak Houbáci s dědou Hajným ochránili meruňkové kvítky

Abička Hajná si přes punčochy natáhla tlusté vlněné ponožky, které si právě dopletla, přiložila polínko do kamen a zadívala se z okna, kde poletovaly huňaté sněhové vločky. „Březen, za kamna vlezem...“ povídá dědeček Hajný a dolil si z konvičky ještě trochu kafička. V chaloupce u lesa byli na dlouhou zimu připraveni. Ale stačilo pár dní a všechno bylo jinak.

Vládu nad oblohou převzalo jarní slunce a hrálo tak nadšeně a vydatně, že se sníh rozplynul jako pára nad hrncem a příroda se začala probouzet. Tak se stalo, že si i skřítki Houbáci ve svých podzemních norách začali protahovat nožky, mnout si ještě rozespálé oči a šup, už spěchali na zem. Nejdříve zkontrolovali les, který procítal ze zimního spánku, a pak se vydali pozdravit své přátele ze světa lidí.

Kdybyste to nevěděli, Houbáci jsou houboví skřítki, kteří se starají o houbičky, choroše, prašivky i les. V zimě si však dopřávají odpočinek

a na stráži zůstává vždycky jen několik starších, zkušenějších skřítků, kteří se pravidelně střídají. Všichni ostatní zalezou do svých mechových postýlek a spokojeně podřimují. Když je ale začnou šimrat první jarní sluneční paprsky, probudí se jejich zvědavost a oni musí honem z pelíšku ven.

A tak Houbáčci obešli celou vesničku, aby se s každým pozdravili a vyzvěděli, co se přes zimu přihodilo. Spokojeně si posedali na lavičku v sadu u dědečka a babičky Hajných, babí upekla koláčky, vyhřívali se na sluníčku, vychutnávali si společné setkání a štěbetání ptáčků, kterým Hajní celou zimu sypali dobroty do krmítka a kterých teď byla plná zahrádka.

„Slyšíte to taky?“ přerušil spokojené mlčení jeden z mladších skřítků.

„Já prý slyším jen to, co chci, říkává babička...“, zasmál se dědeček, ale skřítkům najednou nebylo do smíchu.

„Někdo tady pláče!“ zpozorněl další Houbáček.

„Ano, je to pláč, a moc smutný!“ potvrdil jiný.

Houbáčci se vydali do zahrady a naslouchali tomu zvuku, který byl sotva slyšitelný, a snažili se přijít na to, odkud vychází. Bylo to matoucí. Chvíli zesílil a už to vypadalo, že mají vyhráno, ale pak zase jako by se začal ozývat z opačné strany. Babí s dědou zůstali na lavičce a ani nedutali, aby nerušili.

„Je to tady!“ ozval se jeden skřítek.

„Ne, ne, tady, je to tenhle strom!“ odvětil druhý.

„Ale ne, máme to, je to tady! To pláče tenhle strom!“ volali další.

Tři skupinky Houbáčků stály mezi meruňkovými stromy a dívaly se vzhůru do jejich korun.

„To pláčou naše meruňkové stromy?!“ divili se dědeček s babičkou.

„My nejsme stromy...“ ozval se hlásek tak tichoučký, že ho zaslechli jen skřítki, kteří stáli poblíž.

„A kdo jste?“ povídá tiše jeden, aby ten hlásek nevyplašil.

„Jsme dušičky meruňkových kvítků...“ písklo to z koruny druhého stromu.

„Jenže už dlouho nebudemééé...“ začalo to vzlykat z třetí meruňky a teď už byl ten pláč tak naléhavý, že chytil za srdce i babičku a dědečka.

„Ale proč? Co se vám stalo? Proč pláčete?“ ptali se všichni najednou.

Když to vzlykání trochu utichlo, vykouklo z jednoho meruňkového květu maličkaté skoro průhledné stvořeníčko, zamávalo křidélky a slétlo do trávy, přímo mezi Houbáčky. Udělalo pukrle a maličko se uklonilo. „Zdravím vás. Dovolte, abych vám vysvětlila, co máme za trápení,“ povídá nezvykle zdvořile. „Jsme květové dušičky. Žijeme v říši mimo tento svět, ale jednou za čas si můžeme vybrat květ, se kterým zažijeme jeho

pučení, rozkvět i čas, kdy se promění v plod. Letos jsme si vybrali právě meruňkové stromy. Jejich kvítky jsou tak běloučké, křehoučké, voňavé... A proměna v plod šťavnaté, chutné meruňky pro nás byla tak lákavá...“

„Ale proč teda tak bulíte?“ neudržel na uzdě svou zvědavost jeden z Houbáčků.

„No právě...“, pískla dušička a vypadalo to, že se zase rozpláče.

„Ne, ne, neplačte. Jen nám řekněte, co se děje. Určitě nebude tak zle.“

„Ale budééé...“, rozvzlykalo se průhledné stvořeníčko.

Vtom se i z ostatních stromů začaly slétat další květové dušičky, které si dodaly odvahy, a pokračovaly ve vyprávění.

„Když my se letos do kvítků tak moc těšily, že jsme přišly na svět moc brzy. Tím jsme stromům dodaly síly a ony příliš brzy vykvetly,“ dala se do usedavého pláče další dušička.

Dědeček s babičkou se zase posadili na lavičku, protože bylo jasné, že tohle povídání bude na dlouho.

„Udělalysme, co jsme neměly. S kvetením bylo třeba ještě počkat, ale byly jsme moc netrpělivé.“

